

[Udenrigsministeren]

ligger endnu ikke mere præcise oplysninger om indholdet af en sådan svensk erklæring.

Det forhold, at man fra svensk side agter at afgive en erklæring, er naturligvis inddraget i de danske overvejelser, men det er fortsat regeringens holdning, at der ikke fra dansk side bør afgives en erklæring.

Det fremgår af spørgsmålets begrundelse, at »brede kredse forsøger at gøre brugen af atomvåben til et brud på international lov«, eller som det også udtrykkes, at »atomvåben i international lov kriminaliseres«.

Også i internationale relationer er det nødvendigt at have for øje, at ikke alle spørgsmål er egnede til afgørelse ved en domstol. I nogle tilfælde – herunder dette – er det nødvendigt at lovgive. På det internationale plan vil det sige at udarbejde en traktat.

Regeringen er enig i, at spørgsmålet om indførelsen af et forbud mod brug af kernevåben bør behandles internationalt, men i form af et folkeretligt bindende instrument, en traktat.

Danmark har på denne baggrund konsekvent og på basis af bred enighed i Folketinget fulgt den linje, at man i første omgang må hindre en yderligere spredning af kernevåben og samtidig arbejde for den størst mulige begrænsning af disse våben.

Især 1968-traktaten om ikkespredning af kernevåben (NPT) er udtryk for en realistisk erkendelse af, at disse våbens opfindelse ikke kan gøres ugjort, men at udbredelsen af dem på grund af deres særligt farlige karakter bør begrænses mest muligt. Samtidig er traktatens mål kernevåbenedrustning.

Kernevåbenedrustningsaftalerne, INF, START I og II, og i denne forbindelse den såkaldte Lissabonprotokol, hvorved Hviderusland, Kasakhstan og Ukraine har forpligtet sig til at tiltræde NPT som ikkekernevåbenstater, er betydningsfulde skridt i den rigtige retning. Danmark går aktivt ind for hurtig og sikker gennemførelse af de allerede indgåede aftaler og – naturligvis – for yderligere kernevåbenedrustning.

Det positive forløb af de igangværende forhandlinger under Nedrustningskonferencen i Genève om en altomfattende atomprøvestop-aftale og udsigterne til indgåelse af en international aftale om forbud mod produktion af spalteligt materiale til våbenformål er yderligere skridt i den rigtige retning.

Som bekendt er det WHO, som har anmodet Den Internationale Domstol om et responsum. WHO er et af de FN-organer, som i henhold til FN-pagten har fået bemyndigelse til at anmode domstolen om »responsa vedrørende juridiske spørgsmål, der måtte opstå inden for deres virksomhedsområde«. WHO har i flere år drøftet mulighederne for at anmode domstolen om et responsum om lovligheden af at anvende kernevåben i krig, men især på grund af uenighed om spørgsmålets egnethed for afgørelse ved en domstol og om, hvorvidt det var et egentligt WHO-anliggende, blev det først i 1993 muligt at samle det fornødne flertal for forslaget. Danmark stemte af de ovenfor anførte grunde imod.

Regeringens sonderinger med nordiske nabolande, EU-partnere og andre, herunder NATO-partnere, viser, at relativt få lande vil vælge at afgive erklæringer. Der er imidlertid ikke tvivl om, at der vil blive sat en række spørgsmålstejn ved, om domstolen har kompetence til at behandle sagen, især fordi det er ganske tvivlsomt, om spørgsmålet kan siges at ligge inden for WHO's »virksomhedsområde«.

Det er på denne baggrund regeringens vurdering, at Den Internationale Domstol vil få præsenteret de forskellige synspunkter, som gør sig gældende, herunder at det internationale samfund i mange år har fundet, at der var tale om et spørgsmål, som skulle behandles inden for rammerne af nedrustningspolitikken.

Spm. nr. S 1257

Til *undervisningsministeren* (19/5 94) af:

Bodil Thrane (V):

»Hvad er årsagen til, at bagerforretninger ikke kan opnå godkendelse som uddannelsessteder for salgsassistenter?«

Begrundelse

Bager- og Konditormestre i Danmark har igennem en årrække søgt godkendelse af bagerforretninger som praktik- og uddannelsessteder for deres salgsassistenter uden held.

Spørgeren er bl.a. interesseret i at vide, om forstanderne kan godkende de pågældende uddannelsessteder, jf. praktikpladsaftalen fra november 1992.